

Antidogma - A Wall Street-i hidra és Európa kirablása

2011 december 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Piromániás banksztereket verbuválni t?zoltásra – úgy t?nik, ez az európai vezet?k (élükön Angela Merkellel és Nicolas Sarközyvel) aktuális válságkezel? stratégiája.

Mario Draghi, az Európai Központi Bank új elnöke, Lukasz Papademosz, Görögország új miniszterelnöke és Mario Monti, az új olasz kormányf?: hármuk közül ketten vezet? pozíciót töltöttek be a hírhedt Goldman Sachs bankháznál, amelynek egyik leg(le)húzósabb „stiklije” az EU és az euró jelenlegi válságában egyfajta katalizátorként funkcionáló görög államadósság kozmetikázása volt.

Hab a tortán, hogy Draghit, Papademoszt és Montit egyaránt az Európai Unió és az euró legf?bb ellendrukkerének számító Egyesült Államokban képezték ki, ahogyan egyébként a Nemzetközi Valutaalap európai részlegének élére (a szexbotrányba belebukott Dominique Strauss-Kahn által) kinevezett Antonio Borges portugál közgazdászt vagy az Európai Pénzügyi Stabilitási Alap vezérigazgatójának tanácsadóját, Paul Achleitnert, a Deutsche Bank igazgatóját is, aki öt évig a Goldman Sachs londoni helytartójaként fungált.



Ma kétségtelenül az lesz a szerepük, hogy óvják a bankok érdekeit az európai válságfolyamat kezelése során, vagyis mindenekel?tt a közkiadások és a szociális juttatások csökkentésén ügyködjenek. Érdemes röviden megismerni a pályafutásukat. Ebb?l minden kiderül. Még a legnaivabbak számára is.

Mario Draghi a jezsuitáknál tanult, majd a római La Sapienza Egyetemen és az amerikai Massachusetts Institute of Technology-n (MIT) szerzett közgazdasági és kereskedelmi diplomát. 1991 és 2001 között az olasz pénzügyminisztérium privatizációkért felel?s vezérigazgatója, és ezen a címen (kecskére káposztát…) több privatizálandó bank és cég igazgatótanácsának tagja. 2002 és 2005 között a Goldman Sachs, a világ negyedik legnagyobb üzleti bankjának európai alelnöke, 2006-tól pedig az Olasz Nemzeti Bank (Banca d’Italia) kormányzója.

Lukasz Papademosz ugyancsak a MIT-en szerzett diplomát, majd a Columbia Egyetem professzora volt, miel?tt a bostoni Fed gazdasági tanácsadója lett. 1994 és 2002 között a Görög Nemzeti Bank kormányzója, amely posztot akkor töltötte be, amikor Görögországot az euró bevezetésére „kvalifikálták”, hála a Goldman Sachs által – bagatell 300 millió dolláros jutalék ellenében – meghamisított mérlegadatoknak. Kés?bb az Európai Központi Bank alelnöke, majd legutóbb az EU és a G20-ak nyomására Görögország miniszterelnökévé nevezték ki a két vezet? görög párt támogatásával.

Mario Monti a milánói Bocconi, majd az amerikai Yale egyetemen tanult, ahol a monopolhelyzetben lev? banki magatartást tanulmányozta. 1994 és 2004 között európai biztos, ugyanakkor viszont a globális árnyékkormányként m?köd? Trilaterális Bizottság és Bilderberg-csoport tagjaként a transznacionális finánct?ke befolyásos lobbistája. 2005-t?l a Goldman Sachs nemzetközi tanácsadója. Silvio Berlusconi politikai ellehetetlenülése után az EU és a

G20-ak nyomására lett a válságmenedzseléssel megbízott technokrata olasz kormány feje.

Ami pedig a mindnyájuk karrierjében meghatározó szerepet játszó Goldman Sachs bankot illeti, az Egyesült Államokban „Sachs-kormánynak” nevezik, nyilván a különböz? amerikai kormányokra gyakorolt befolyása miatt.

Robert Rubin, a Clinton-kormány pénzügyi deregulációt végrehajtó pénzügyminisztere a Goldman Sachstól került posztjára, akárcsak Bush pénzügyminisztere, Hank Paulson, aki a pénzügyi válság idején rásózta az államokra a bankok „rohadt” követeléseit. Lloyd Blankfein, a bankház jelenlegi elnöke szívesen hangoztatja, hogy „Isten mesterségét ?zi”. Abban a tekintetben legalábbis mindenképpen, hogy az általa vezetett intézmény a jelek szerint a törvények fölött áll, és gyakorlatilag érinthetetlen, pedig már többször keveredett pénzügyi botrányba, Görögország valós pénzügyi helyzetének a már említett „sminkelését?l” kezdve ügyfelei becsapásán keresztül (akiknek olyan pénzügyi termékeket ajánlott megvételre, amelyeknek az árcsökkenésére spekulált) a 2008-as amerikai jelzáloghitel-válságban való súlyos kompromittálódásáig.

Dragi, Papademosz és Monti kinevezése tehát bizonyos szempontból megvilágítja a dolgokat. Szakmai el?életüket ismerve bizonyára nem annyira az európai állampolgárok és adófizet?k érdekeit fogják védelmezni, mint inkább a nagybankokét (és a mögöttük álló amerikai befektetési alapokét).

A francia üzleti körök lapja, a Les Echos egy angol tanulmányra hivatkozva számszer?síti is a folyamatot. Eszerint az Európai Központi Bank, a Nemzetközi Valutaalap és az EU által beindított európai pénzügyi stabilitási mechanizmus és a Görögországnak szánt „ment?csomag” eredményeként az eurózóna minden egyes háztartásának a kitettsége a jelenlegi 535 euróról 1450 euróra fog növekedni.

Görögország és Olaszország „megmentése” tehát valójában egy gigantikus szocializációs m?velet, amely a bankrendszer veszteségeinek a társadalmasítását, vagyis az adófizet? állampolgárokra való áthárítását célozza. Másrészt nagyon úgy t?nik, hogy a fináncoligarchia lekötelezettjeinek szimultán hatalomra juttatása a két dél-európai országban egyebek mellett arra is szolgált, hogy még mélyebbre lehessen eltemetni az Európai Parlament által idén március 8-án a – tisztán spekulatív és a reálgazdaság számára gyakorlatilag semmiféle pozitív hozadékkal nem járó – pénzügyi tranzakciók megadóztatására elfogadott Tobin-adót, amely pedig legalább 250 milliárd euró bevételt eredményezne, és így b?ven elég lenne a „legatyásodott” európai országok államháztartásainak rendbe tételére. Ennek híján viszont marad a Kínától való koldulás. Attól a Kínától, amelynek az egyik legnagyobb szuverén alapjának a vezet?je nemrég kertelés nélkül kijelentette, hogy „az európai országok nehézségei azon problémák eredményei, amelyeket egy az életpályájának végére ér?, szociális vívmányokból él? társadalom halmozott fel. Európa szociális törvényei elavultak. Kemény munka helyett lustaságra és tunyaságra ösztönöznek.”

Nem mondhatjuk, hogy nem szóltak.

Gazdag István - demokrata.hu



Ajánló